

[Aksel Larsen.]

ikke godkende de Udtalelser, Udenrigsministeren har fremsat om Grønland, hvori han erklærer, at der ingen Ko er paa Isen, den er i Orden, efter at Amerika har forsikret os, at Rio-Konferencens Beslutning om, at Grønland hører til den vestlige Halvkugles Forsvar, intet betyder. Jeg tror, den Kendsgerning, at Amerika ikke har rømmet Grønland endnu, til Trods for at det er omtrent 3 Aar siden Betingelserne for Amerikas militære Anlæg paa Grønland blev ophævet gennem Tysklands Kapitulation, og den Omstændighed, at der ikke er kommet noget Resultat ud af de Forhandlinger, der er ført i mere end et Aar med Amerika om denne Sag, vil veje temmelig tungt. Jeg tror ogsaa, det vil veje temmelig tungt, at Rio-Konferencens udtrykkelig erklærede, at Grønland hører til Amerikas Forsvar, og jeg synes heller ikke, at man, selv om man er Udenrigsminister og Diplomat, helt kan se bort fra den tungtvejende Kendsgerning, at medens Danmark fredsommeligt har ført langsommelige Forhandlinger med Amerika om, hvorvidt de vil overholde Traktaten og fjerne sig fra Grønland, saa har Amerika uden saa meget som at bede Danmark om Tilladelse dertil eller underrette os derom anlagt nye Militærbaser paa Grønland. Jeg føler mig derfor aldeles ikke beroliget ved de Oplysninger, den højtærede Udenrigsminister gav om Grønland.

Hvad Udenrigsministerens Redegørelse vedrørende Sydslesvig angaar, har jeg kun en Bemærkning: Jeg har læst i et konservativt Blad — det var „Berlingske Tidende“ for den 7. Marts i Aar — en Artikel fra Flensborg udsendt af Sydslesvigsk Presse-tjeneste, hvoraf det fremgaar, at tidligere nazistiske Dommere fremdeles i vid Udstrækning beklæder Domstolene i Landet Slesvig-Holsten. I Artiklen gives der en hel Række konkrete Eksempler. Der siges rent ud, at det synes, som om Englænderne ligefrem bestræber sig for at sætte de værste Dommere til at være Nazister i Slesvig-Holsten . . . Ja, der bliver leet. Jeg erkender, at jeg ved ikke, hvad man ler af, men hvis jeg har sagt noget forkert, skal jeg gentage, hvad jeg vilde sige. Der siges rent ud i Artiklen, at det synes, som om Englænderne ligefrem bestræber sig for at sætte de værste Nazister til at være Dommere i Slesvig-Holsten, og jeg synes, at hvis dette er rigtigt — og Udenrigsministeren maa jo være i Stand til at undersøge det —, saa skulde han og Regeringen interessere sig lidt for denne Sag, og saa skulde man i Stedet for at yde mere eller mindre direkte eller indirekte

Støtte til Grænseflyttee arbejdet — for det sker jo stadig væk — foreholde Englænderne, at en af de Ting, vi sloges for, var at faa Nazismen udryddet, og at de har Pligt til at udrydde Nazismen ogsaa blandt Dommere i Sydslesvig, og man skulde sige til dem, at dette ligger os særligt paa Hjerte, fordi Sydslesvig grænser op til Danmark.

Men disse to Emner, jeg her har omtalt, belyser aldeles udmærket den verdenspolitiske Situation, vi befinder os i, dels dette, at der findes visse Sejrsmagter, som ikke synes at være særlig ivrige efter at faa afnazificeret Tyskland, dels dette, at der findes i hvert Fald en Sejrsmagt, som aldeles ikke tænker paa at holde indgaaede Traktater, og som ganske aabenlyst forbereder sig til en ny Krig. Der kunde være Grund til for den danske Rigsdag virkelig at tage Stilling til og beskæftige sig med dette, men det har de foregaaende ærede Ordførere aldeles ikke følt Trang til. Det er rigtigt, at Verden, som vi nu ser den, er delt eller er ved at blive delt i to Lejre, som dog endnu ikke er blevet til to Blokke, men deraf skal man ikke lade sig forlede til at tro, at Krigen er umiddelbart forestaaende, og man skal heller ikke lade sig forlede til at tro det, selv om Aviserne bruger nok saa store Sensationsoverskrifter, selv om der holdes nok saa fantastiske krigsophidsende Taler af amerikanske Statsmænd.

Udenrigsministerens Redegørelse her var meget kortfattet, og det forekom mig, at den i visse Henseender var mere kortfattet end den Redegørelse, han gav i Radioen for nogen Tid siden, jeg tror det var den 21. Februar. Jeg vil derfor tillade mig i de Bemærkninger, jeg fremsætter, ikke alene at henvise til den Tale, jeg har hørt her, men ogsaa til den Tale, Ministeren har holdt i Radioen, og som jeg har læst i ordret Referat i praktisk talt alle Blade her i Landet, — naar jeg siger „praktisk talt“, saa er det fordi „Politiken“ tillod sig en elegant Forfalskning af denne samme Tale.

Den højtærede Udenrigsminister taler patetisk til os om Marshall-Hjælpen og fortæller, at uden den vil det økonomiske Liv gaa i Staa i Europa, og det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen forstærkede denne Argumentation og siger, at der bliver Sult og Nød og Elendighed, og kommende Generationer vil uddø, hvis vi ikke faar denne Marshall-Hjælp, for de europæiske Lande kan ikke klare sig selv. Jeg kan ikke indse, hvorfor de europæiske Lande ikke skulde være i Stand til at klare sig selv. Vi kan se, hvordan det ligger med Danmark. Ja, vi har hørt begrædelige Taler om, hvor elendig